

Багато мочі і краси
Є в горах сумного Тіроля:
Таємні тропіків ліси
Й пустинь незміряне роздолля.

Величні й моря береги,
Коли їх борви не колишуть,
А гріє сонце й округи
Цитрини Пахощами дишуть.

Але нащо далеко йти,
Щоб за кордонами знайти
Краси чужої нам природи,
Високі гори, чисті води,
Пустинь розпалених пісок
Й непевний пальми холодок,

Коли проміж крайниць родини
Свої ми маємо краси
В чарній природі України:

І ті ж тропічні ліси
З багатолістими древами,
І той же вітер над пісками,
І в нетрях вогкість і покій,
І спеку сонця в день палкий
Понад безкраїми степами.

Затим і я відсіль не йду
За грані дальньої чужини,
Що й тут пісні мої знайду,
Під небом пишної родини!

1885
